

Bezoekers in een Onbekend Bos

Toen Charlie en Lenny door de deur van stof stapten, voelde de lucht meteen anders.

Warm. Vochtig. En vol geluiden die Charlie nog nooit eerder gehoord had. Knisperende kleurrijke bladeren, fluitende vogels, en ergens heel ver weg...iets dat óf erg boos was, óf last had van buikpijn.

Charlie kneep Lenny's harige hand stevig vast.
"is dit... jouw bos?"

Lenny snoof diep.
"Ja...dit is thuis."

Hij sloot even zijn ogen. Zijn hele lijf leek te ontspannen, alsof hij eindelijk de juiste lucht inademde.

Maar toen klonk er ineens een woest geritsel uit de struiken.

Charlie kromp ineen.

Lenny zette één stap naar voren, langzaam..

Hij wist niet of hij moest vechten of verstoppen.

Uit de struiken rolde, letterlijk, een grote, pluizige beer. Of eigenlijk, een beer met een rugzak gemaakt van een wasmand, compleet met sokken die eruit staken en een touw dat duidelijk ooit een waslijn was geweest.

"Bear!" riep Lenny, meteen vrolijk.

Hij sloeg zijn lange armen om hem heen, wat Bear weer omver gooide.

“Lenny, vriend!” bromde Bear, terwijl hij zich overeind worstelde. “Ik ben zó blij dat jij terug bent...maar je komt op een slechte dag.”

Charlie keek verbaasd naar het grote dier.

“Jij...praat ook?” vroeg hij.

Bear knikte.

“Vanzelfsprekend. Ik ben Bear van de Wasmand Express.

Vervoer van sokken, wasgoed en koekjes.

Alles wat licht genoeg is om te dragen en zwaar genoeg is om te stinken.”

Hij boog netjes.

Charlie giechelde.

Maar Bear's gezicht werd snel weer serieus.

“Mijn schip...mijn prachtige Wasmand Express 2.0 is gestolen.”

Charlie sperde zijn ogen open.

“Gestolen? Door wie?”

Bear slikte hoorbaar.

“Door de Monsters van het Woud.”

Een koude rilling liep over Charlie's rug.

Lenny legde een arm om Bear heen.

“Waarom?”

Bear keek om zich heen, alsof er iets meeluisterde.

“Ze willen de macht over het hele bos. En mijn schip... met die kan je overal komen.
Over rivieren, door bomen, zelfs door de Mistvallei.”

Charlie voelde een soort vastberadenheid in zichzelf groeien.

“We helpen je,” zei hij zonder twijfel.

Bear keek verbaasd.

“Echt? Maar jij kent het woud niet.”

Lenny glimlachte slaperig maar dapper.

“Ma..ar, wij hebben elkaa...ar.”

Bear zuchtte van oplichting.

“Goed. Maar we moeten eerst iemand vinden die ons kan helpen...iemand die licht brengt waar het donker wordt.

Lenny keek op

“Luro?”

Bear knikte.

“En de Luma’s”

Charlie keek vragend.

“Wie zijn dat.”

Bear tikte op zijn neus.

“Kom maar mee. Dan zal ik je het laten zien.”

